

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Sebastiani Izquierdo Alcarazensis Societ. Iesv Regii
Senatvs S. Inqvisitionis Hispaniarvm Qualificatoris, Et
Olim Complvti Sacrae Theologiae Professoris. Opvs
Theologicvm, Iuxta atque ...**

Vbi De Essentia Et Attribvtis Divinis Vbertim Dissertivr ...

Izquierdo, Sebastián

Romae, 1670

Quæst. 4. Quæ dona supernaturalis ordinis sint prædestinationis effectus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77011](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77011)

cati: (quod est absurdum): quia uterque essentia iter est incompatibilis cum odio efficaci peccati. Nego igitur consequentiam primi enthymematis, & eius probationem. Quia, ut duo affectus inter se pugnent, non opus est, ut formaliter, vel virtualiter versentur circa idem obiectum, ut patet in exemplis adductis. Itaque amor efficacis penitentiæ commexa cum peccato, ut summum est amor virtualis alicuius, cui infallibiliter prævidetur annexum peccatum. Qualis est eius permissio.

38 Sexto obijcitur. Ex intentione penitentiæ nequit amari permissio peccati, nisi ut utilis ad penitentiam. Sed non est utilis, nisi medio peccato. Ergo ex intentione penitentiæ non est amabilis sine peccato. Huic argumento satisfeci num. 31. repudiata num. 30. solutione exhibitâ à Recentioribus.

39 Septimo obijcitur. Effectus prædestinationis debet esse gratia, & beneficium Prædestinati. Sed talis non est permissio peccati; cum potius sit negatio gratiæ. Ergo. Distinguo maiorem. Effectus prædestinationis debet esse gratia, & beneficium Prædestinati intrinsecè & rationis sui; nego: intrinsecè, vel casualitè, siue occasionalitè; concedo. Et, distinctâ eodem modo minori; nego consequentiam. Itaque est permissio peccati in se præcisè non sit gratia, est tamen quatenus est occasio humilitatis, feruoris, vel penitentiæ, atque adeo etiam gloriæ Prædestinati. Sed instabit aliquis. Permissio peccati non est occasio eorum bonorum, nisi medio peccato. Ergo potius est mala, quam bona Prædestinato. Cui melius est non peccare, quam lucrari ea omnia bona, quæ obtinentur ex peccato. Ergo nequit esse eius beneficium, atque adeo nec prædestinationis effectus. Respondeo, est permissio peccati reipsâ sit Prædestinato magis mala, quam bona, ratione eorum, quæ ex ea sequuntur, posse nihilominus eam esse effectum prædestinationis eius. Primum; quia reipsâ conducit in gloriam, quod est in ea magnum bonum, est coniunctum cum maximo malo. Quo iure vel de ipso peccato dixit August. lib. 14. de Ciuitat. Dei cap. 13. *Audeo dicere, superbis esse vile cadere in aliquod apertum, manifestumque peccatum, vnde sibi displiceant.* Secundò; quia, prout venit à Deo, qua ratione est gratia, & beneficium, simpliciter est bona. Quia Deus nullo modo est causa mali, quod illa secum fert; cum tamen sit causa per se bonorum, quæ ex illa sequuntur, hoc ipso, quod ex eorum intentione, non item ex intentione peccati, deernit illam. Vide dicta in simili supra disput. 40. quest. 3.

40 Octauo obijcitur. Si permissio peccati est effectus prædestinationis, sequitur, posse vnumquemque sibi, vel alteri desiderare; atque etiam petere à Deo permissionem peccati. Cum tamen oppositum sit petendum iuxta illud Orationis Dominicæ. *Et ne nos inducas in tentationem, sed libera nos à malo.* Sequitur etiam, Christum Dominum nobis permissionem peccati promeruisse; ad idque mortuum esse, ut homines labi in peccata sincerentur. Quod videtur absurdum. Ad hoc argumentum omnes tenentur respondere. Quia, licet permissio peccati non possit esse prædestinationis effectus (quod forsitan nemo negare potest loquendo iuxta dicta num. 22.) at tamen omnes tenentur confiteri, eam esse obiectum bonum, & ex aliquo sine honesto amabile à Deo ef-

ficaciter. Ex quo eadem vi potest inferri, illatum sub desiderium nostrum, & orationem, tum sub Christi merita posse cadere. Respondeo ergo, neminem posse sibi desiderare, aut petere ex vilo sine permissionem peccati. Quia omnes peccatum proprium totis viribus tenentur fugere, ne dum non expetere, & mediâ oratione procurare occasionem, ex qua illud infallibiliter est sequaturum, qualis est peccati permissio. Nec refert, hanc à Deo efficaciter posse amari. Quia plura licent Deo, quæ homini licita non sunt. Ob id præscribitur in oratione Dominicâ, ut postulemus à Deo, ne nos sinat labi in peccatum. Sic sentit Ruiz disput. 23. sect. 1. nu. 9. Et docti Recentiores. Caterum, quanquam nemo possit vnquam licitè desiderare, aut petere permissionem peccati proprij ob strictam obligationem, quam vnusquisque semper habet ad euitandum, seu impediendum proprium peccatum; at permissio peccati alterius, non est, cur non possit homo aliquando licitè desiderare, & petere, ex honesto aliquo sine, ut docet Herice vbi supra, & docti Recentiores. Quia iuxta communem doctrinam Theologorum in Tractatu de Scandalo, non semper tenetur homo euitare, seu impedire peccatum alterius, sed aliquando potest illud permittere, etiam ponendo positiuè occasionem, ex qua illud præuidet sequaturum, sicque præbendo occasionem, ut dicunt, scandali patiti alterius. Quia hoc ex rationabili causâ iuxta sententiam omnium licitum est. Hoc autem ipsum est, posse hominem licitè velle efficaciter permissionem peccati alterius. Poterit igitur & illam petere, quando ratioabilis causa adfuerit ad vtrumque. Quod si id purus homo licitè potest, multo potiori iure dicendus est Christus Dominus potuisse. Quem propterea saepe petuisse, impetrasse, & promeruisse permissiones peccatorum conformando se voluntati Patris propter bona ex illis hominibus prouentura, aut etiam propter alia motiua voluntatis Paternæ, dubitabile non videtur. Videatur Herice loco citato.

QVAESTIO IV.

Quæ dona Supernaturalis ordinis sint prædestinationis effectus.

Vix est in hac quæstione dissidium alicuius momenti. Ob id materiam eius percurram breuiter.

Propositio I.

Omne donum supernaturale gratiæ de facto conducens ad gloriam Prædestinati effectus est prædestinationis eius. Ita docent omnes Theologi contra vnum Gabrielem malè censentem, solam gloriam dicendam esse effectum prædestinationis propriè sumptæ. Videantur Molina 1. par. quest. 23. art. 2. disput. 3. Valent. ibid. punct. 3. Fasol. ibid. du. 2. Vazq.

Vazq. disput. 93. cap. 1. Soar. lib. 3. de Prædest. à cap. 3. Cartag. discurs. 3. Herice disput. 30. à cap. 2. Ruiz disput. 2. de Prædest. Tann. disput. 3. dub. 1. & apud eos alij

43 Et quidem de vocatione, & iustificatione ex Paulo ad Roman. 8. constat esse prædestinationis effectus, ait enim. *Quos autem prædestinavit, hos & vocavit, & quos vocavit, hos & iustificavit.* Sub vocatione autem omnis gratia congrua actualis, sub iustificatione verò omnis gratia habitualis comprehendi potest, & cetera supernaturalia dona, quæ vtrique annectuntur, & in gloriam Prædestinati reipsa influunt quoquo modo. Cuncta enim hæc habere omnes conditiones requisitas ad prædestinationis effectus, non est dubitandum. Cum id aperte colligatur ex Scripturâ, Concilijs, & Patribus, vt apud citatos Doctores videri potest. Et ratione manifestâ monstratur. Nam dona hæc supernaturalia propria, & connaturalia media sunt, quibus homines à Deo ordinantur, atque perducuntur ad gloriam. Ergo, quando sunt efficacia respectu talis finis, non est ambigendum, quin speciali providentiâ, qualis prædestinatio est, ordinentur ad illum: quandoquidem & naturalia bona, quibus similis ordinatio extrinsecè, & præternaturaliter conuenit, huiusmodi etiam prædestinatiuæ providentiæ censentur effectus, quoties ad eundem finem reipsa conducunt, vt vidimus quæst. 2.

44 Itaque effectus prædestinationis est omnis gratia congrua, seu efficax ad actum supernaturalem reipsa conducentem ad gloriam. Si enim reipsa non conducatur, vt in actibus factis in statu peccati potest accidere, si Deus intuitu meriti congrui eorum non conferat dona vltiora, tunc nec gratia congrua, nec ipse actus erit prædestinationis effectus, vt constat ex dictis quæst. 1. Addo cum Soar. cap. 6. num. 5. Herice cap. 3. num. 9. Ruiz sect. 2. num. 13. auxilia etiam sufficientia, seu inefficacia, quibus sæpe Prædestinati resistunt, posse esse, & sæpe esse defacto effectus prædestinationis eorum, quatenus aliter, quam per actum, ad quem inclinabant, ad eorum gloriam conducunt, vel disponendo animum ad consensum vltiori auxilio præstandum, vel præbendo materiam humilitatis, gratitudinis, aut alterius virtutis. Quo etiam pacto auxilia collata Reprobis, & quæuis omnino eorum opera seu bona, seu praua materiam obiectiuam præbere possunt virtutibus Prædestinatorum, atque ita ad prædestinationem eorum pertinere vt effectus. Ad gratiam denique auxiliantem pertinent externa obiectorum propositiones factæ prædicatione, exhortatione, consilio, aut aliter quomodolibet, quæ quauis ratione conducunt ad gloriam Prædestinatorum, & prædestinationis effectus eadem de causâ censenda sunt.

45 De actibus ipsis seu meritis Prædestinati pari ratione certum est, esse absolutè prædestinationis effectus. Sed dubitant aliqui, an tales sint, prout proueniunt à libero arbitrio Prædestinati, vel tantum, prout proueniunt à Deo. Quæstio tamen hæc solum potest esse de nomine. Nam quod ad rem attinet, certum est, Deum non solum esse causam actionis meritorie hominis, prout hæc immediatè, & physicè fluit ab ipso Deo concurrente cum arbitrio creato; sed etiam, prout fluit ab ipso arbitrio. Quia, vt constans est Scripturæ, Conciliorum, & Patrum phrasis, Deus non solum operatur nobiscum; sed

etiam facit, & causa est, vt operemur; quatenus ex intentione, vt nostrum arbitrium se se ad operandum determinet, confert nobis specialia auxilia, & alia comprincipia operandi; alterque etiam per præceptum, consilium, aut exhortationem ad ipsam operationem concurrat, prout à nobis est. Itaque bifariam est Deus causa actionis honestæ; physicè, quatenus concursu vniuersali, & physico nobiscum illam cooperatur; & moraliter, quatenus per principia dicta, & ex dictâ intentione facit, vt nos illam operemur. Hoc posito, dubium non est, quin actio honesta prout à nobis sit effectus prædestinationis, quemmodum est effectus Dei. Sed verò, sicut, esse effectum Dei, non habet præcisè, quia à nostro arbitrio physicè egreditur, sed quia vt physicè à nobis egressa prouenit moraliter à Deo. Ita etiam, esse effectum prædestinationis, non habet præcisè à nostro arbitrio, sed ab influxu Dei, etsi prout egressa à nobis sit prædestinationis effectus. Vide Ruiz sect. 4. & 5.

Præparatio concursus generalis facta per decretum indifferens, etsi non sit strictè prædestinationis effectus, quia non est quid productum ad extra, sed actus Dei internus: tamen non absiure inter prædestinationis effectus recenseri potest: quia medium quoddam est necessarium ad opera Prædestinatorum libera: proindeque ex peculiari affectu erga illos credendum est prouideri à Deo simul cum auxilio efficaci. Videatur Ruiz sect. 30.

Iam verò simul cum gratiâ sanctificantem cæteri habitus supernaturalium virtutum, quæ ipsam comitantur, necnon perseverantia in gratiâ vsque ad finem, & satisfactio pro pena peccatis debita inter effectus prædestinationis censenda sunt, quando hæc vel cum effectu ad gloriam essentialem conferunt, vel simul cum illâ ad animæ ornamentum, & accidentalem gloriam in Patriâ mansura sunt. Quippe Deus non solum ad essentialem gloriam, sed etiam ad accidentalem prædestinat. His adde bona etiam aliorum supernaturalia, vt orationes, merita, &c. quæ ad gratiam, & gloriam Prædestinati conducunt, atque adeo effectus etiam prædestinationis eius censenda sunt. Vtrum autem Incarnationi Christi Domini, & merita eius effectus etiam fuerint prædestinationis omnium hominum, in Tractatu de Incarnatione determinandum est post statutum motuum ipsius Incarnationis.

Propositio 2.

Gloria etiam Prædestinati inter effectus prædestinationis numeranda est.

Ita S. Tho. 1. par. quæst. 23. artic. 2. & ibi eius Interpretes. Molin. Valent. Vazq. Soar. Falol. & Tann. supra, Herice cap. 4. Ruiz disput. 21. sect. 3. cum reliquis omnibus Theologis contra vnum Durandum asserentem oppositum, cui postea adhasit Cartagena discursu 3. dab. 2. Probatur autem ex loco Pauli num. 43. citato, Vbi vocationi, & iustificationi, glorificationem etiam adiunxit tanquam prædestinationis effectum, dicens. *Quos autem iustificauit, illos & glorificauit.* Vt communiter sentiunt Patres, alijque Interpretes huius loci, qui apud citatos Doctores videri possunt, præsertim apud Soar. & Ruiz. vide.

Deinde ratione. Quia gloria à prædestinatione causatur; tum quatenus causatur à medijs, circa quæ versatur prædestinatio, & consequenter à decreto intentionis sui, à quo remotè omnia media proveniunt; tum quia causatur à decreto exequutio sui, quod vel inter media, vel inter actus, ex quibus prædestinatio coalescit, numerandum est. Ergo est effectus prædestinationis. Nec obstat, quod sit finis eius. Nam potius est proprium finis per aliquam providentiam inveni, esse potissimum effectum ipsius providentia.

QVAESTIO V.

Virum gratia, & merita per peccatum interrupta, etiam prout primo collata sint prædestinationis effectus.

49 **S**uppono ex Tractatu de Iustificatione, merita antecedentia, quæ per peccatum superueniens mortificata sunt, per poenitentiam reuiuifcere, per eandemque recuperari gratiam amissam talibus meritis respondentem: & iuxta plures gratiam etiam datam intuitu Sacramenti. De quo ibi. Videatur Vazq. 1. 2. disput. 221. cap. 6. Soar. Opusc. de Reuiuifcentia meritorum. Turrian. 2. 2. disput. 6. & alij in eo Tractatu. Igitur, cum certum sit iuxta superius dicta, gratiam, & merita prout recuperata per poenitentiam esse effectus prædestinationis: difficultas præfens est, an etiam eiusmodi sint prout primo acquisita ante peccatum superueniens. Negant Vazq. 1. par. disput. 93. cap. 3. Becan. cap. 14. quest. 3. Mœrat. disput. 39. quibus consentit Alarc. tract. 4. disput. 4. cap. 3. num. 9. Sententia tamen affirmatiua communior est. Quam tenent Soar. lib. 3. de Prædestin. cap. 4. Valent. 1. par. quest. 23. punct. 3. Fasol. ibid. artic. 2. dub. 3. Gonzal. disput. 71. Machin. disput. 48. lect. 1. Arrub. disput. 83. Herice disput. 30. cap. 4. Ruiz disput. 22. sect. 7. Gasp. Hurt. disput. 3. de Prædestin. diff. 2. & alij. Quibus consentit Alarc. casu, quod merita præcedentia de congruo impetrent à Deo reparationem post lapsum, quo interruptuntur, ut ipse putat verum.

Propositio vnica.

50 **D**ona interrupta per peccatum, quæ restaurata per poenitentiam ad gloriam Prædestinati cum effectu conducunt, effectus sunt prædestinationis, etiam prout primò acquisita, siue collata.

Probat hanc propositionem locus ille Pauli ad Roman. 8. *Quos autem prædestinauit, hos & vocauit, & quos vocauit, hos & iustificauit.* Quæ verba, cum sint vniuersalia, etiam iustificationem ante peccatum subsequens partam cum meritis ab eâ procedentibus censenda

sunt comprehendere sub prædestinationis effectu. Id ipsum probat alter locus eiusdem capituli. *Omnia cooperantur in bonum ijs, qui secundum propositum vocati sunt Sancti.*

Sed probemus ratione. Dona illa ut primò collata conducunt cum effectu ad gloriam Prædestinati, procedunt ex intentione ipsius gloriæ, & ex speciali affectu erga Prædestinatum. Ergo ut primò collata sunt prædestinationis effectus. Consequentia est nota ex doctrinâ questionis primæ sæpe reperitâ. Probo antecedens quoad primam partem. Quia huiusmodi dona, nisi primò collata fuissent, non restaurarentur postea, per poenitentiam. Ergo, si vt restaurata instunt in gloriam, vt supponimus, etiam conducunt ad illam vt primò collata. Hinc alia partes antecedentis probanda sunt. Nam Deus prævidens talem conducentiam confert prædicta dona, atque adeò illa vt conductura ipsa in gloriam censendus est velle conferre; (qui est specialis affectus erga Prædestinatum); & consequenter ex intentione ipsius gloriæ, nisi quid obstat. Nihil autem obstat constabit ex solutione argumentorum.

51 **O**bjicit primò Vazq. Post primò collata prædicta dona non permittit Deus peccatum, quo impediuntur, ex intentione poenitentia, qua restaurantur. Ergo manent interrupta, neque vterius ex intentione Dei cum poenitentia continuata, sed prorsus sine effectu, & extra viam ex vi prioris providentia; qua propterea communis est cum providentia Reprobatorum; incipiente ab eorum restauratione providentia noua, propriâque Prædestinatorum, & amplius non interruptenda vsque ad gloriæ consequutionem. Urgetur amplius, & declaratur hæc Vazq. ratiocinatio. Supradicta dona de facto non sunt influxura in gloriam, nisi mediâ restauratione, seu reuiuifcentiâ faciendâ per poenitentiam peccati, quo illa sunt mortificanda. Ergo Deus, non amato peccato, nec potest illa ex prauâ intentione gloriæ, nec vt conductura ad gloriam amare; prout opus est, vt sint effectus prædestinationis. Probatur consequentia. Quia conducentia in gloriam mediâ reuiuifcentiâ, sine ipsâ reuiuifcentiâ amari non potest, & consequenter sine peccato ad illam requisito, & supposito.

52 **R**osponder Alarc. per merita præcedentia mereri hominem de congruo reparationem post lapsum; sicque cum ipsâ reparatione, cum suaque restauratione continuari. Sed ego non video, quid conferat doctrina ista pro solutione argumenti facti. Quandoquidem, eâ suppositâ, adhuc permanet verum, non posse eiusmodi merita conducere ad gloriam, nisi mediâ sua restauratione per poenitentiam peccati factâ.

53 **H**erice, Hurtado, & alij, qui inter effectus prædestinationis non admittunt permissionem peccati, respondent, impedimentum positum per peccatum prædictis donis, interruptionemve factam nihil illis obesse, quominus vt primò collata sint prædestinationis effectus. Quia non est necesse, vt omnia, quæ pertinent ad prædestinationis effectus continuata sint, aut subordinata in ordinatione diuinâ; maxime, quando illa per se immediatè sunt vtilia ad gloriam Prædestinati; qualia sunt merita, etiam quæ præcedunt peccatum, ratione intrinsecæ dignitatis, quam habent. Addunt Recentiores; etsi huiusmodi merita non conducant de facto in gloriam, nisi mediâ sua reuiuifcentiâ, hanc tamen non dare illis dignitatem,